

Kirjailijan esipuhe

08.02.2019

Kadunko päähänpistoani?

Syksyllä 2017 minut oli kutsuttu pankin pääkonttoriin Maarianhaminaan keskustelemaan tulevasta juhlavuodesta. Hetken mielihoiteesta piirsin 100 ruutua isolle paperille ja sanoin rehvakkaasti *Tämä on teidän kirjanne, 100 tarinaa!* Tulinko katumaan tätä? Ei, en kadu mitään. Minä nimittäin tiesin jotakin. Tiesin, että pankin satavuotias taival kuhisee kertomisen arvoisia, meheviä tarinoita.

Oli vain aloitettava!

Kohta tunsin kuitenkin ahdistusta. Mitä enemmän opin, sitä tuskanhikisemmäksi tulin. Jokainen tapahtuma ja kohtalo, joka minulle kerrottiin, ansaitsi kunnioitusta ja hienotunteista käsittelyä. Ihmiset antoivat minulle luottamuksensa ja pelkäsin kuollakseni kadottavani sen huolimattomuuttani. Kaksi oivallusta antoivat minulle kuitenkin rohkeutta silloin, kun tuskin uskalsin katsoa näppäimistöä edes syrjäsilmillä:

Kohtasin innostusta ja antaumusta, jota en uskonut pankkihistoriikin voivan aiheuttaa. Ihmiset halusivat kertoa! He halusivat selittää! He halusivat jakaa muistonsa! Olin tervetullut kaikkialle, ja sellainen sydämellisyys synnyttää halun kertoa. Sen lisäksi projektiryhmä antoi minulle täysin vapaat kädet. Sain kaivaa kaikkialla ja minua kuunneltiin kärsivällisesti, kun puhuin jonkin tietyn tarinan puolesta tai sitä vastaan.

Mutta vapauden myötä tulee myös vastuuta. Toivon, että en ole tehnyt ketään liian pettyneeksi. Monet ovat ne hienot tarinat, jotka sydän painavana olen joutunut kutistamaan lyhyeksi tekstiksi, monet ovat ne ihmiset, joiden tarinoita minulla ei ole ollut mahdollisuutta kuunnella. 100 tarinaa on loppujen lopuksi aika vähän.

Ehkä joku provosoituu kirjan nimestä *Sanningen om Ålandsbanken* (Totuus Ålandsbankenista). Ymmärrän sen, mutta omatuntoni on puhdas. Nämä tarinat ovat vilpitön yritykseni luoda elävä, mutta totuudenmukainen, mosaiikki Ålandsbankenista. Väitän kuitenkin, ettei se ole koko totuus, sillä siihen tarvitsemme vähintäänkin 100 tarinaa lisää.

Viime keväänä halusin kokeilla, jos valitsemani kerrontatyyli miellytti maailman brutaaleinta kriitikkokuntaa. Niinpä kokosin ympärilleni lapseni Nicolinan, Zachariaksen ja Jonthanin ja aloin kertoamaan laivanvarustaja Gustaf Eriksonista. Kun ne kuuntelivat suut ammollaan ja vaativat sitten

saada kuulla lisää, tiesin, että olen oikeilla jäljillä. Kiitos avusta, rakkaat lapseni.

Lista teistä, joille olen velkaa kiitoksen, on niin pitkä, että te saatte oman sivun kirjan lopussa.

Helsinki, 6. marraskuuta 2018

Joakim Enegren